

Педагогічні КАДРИ

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 1 (1611) СІЧЕНЬ 2011 РОКУ

газета
НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

ВИСОКА НАГОРОДА

МІЖНАРОДНИЙ Сократівський комітет (м. Оксфорд, Великобританія) присвоїв звання лауреата Міжнародної премії у сфері наукових досліджень "Ім'я в науці" ("The Name in Science") ректорові Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, віце-президенту Клубу ректорів Європи, академіку В. П. Андрущенку.

Колектив університету щиро вітає свого керівника й лідера з видатною нагородою!

ВІП'ЯЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

У МІСТІ Теплице (Чехія) з 27 жовтня по 1 листопада 2010 року проходив міжнародний конкурс-фестиваль молодіжної творчості "Осінь казка". Три студентки Драгомановського університету **Валентина Шерепот, Ангеліна Щербина й Олена Бедзіс** у складі **тріо бандуристок "Купава"** взяли участь у конкурсі та здобули першу премію! Значною мірою своєю перемогою дівчата завдячують художньому керівнику – лауреату багатьох міжнародних конкурсів, доценту, професіоналу й ентузіасту **Валентині Петренко**.

Університет пишається своїми вихованцями і бажає їм подальших блискучих перемог!

ПОДАРУНОК ДО НОВОГО РОКУ ТА ДНЯ ПРАЦІВНИКІВ АРХІВНИХ УСТАНОВ

23 ГРУДНЯ 2010 року відбулось відкриття нових приміщень архіву університету і мультимедійної аудиторії інноваційних технологій вивчення мов. У церемонії відкриття взяв участь ректор університету академік **В. П. Андрущенко**

Зазначені приміщення відповідають усім сучасним вимогам і дозволяють відповідним підрозділам університету проводити свою діяльність на високому професійному рівні. Керівники підрозділів висловлюють слова вдячності ректорату за постійну увагу до покращення умов навчання і праці, а будівельникам, інженерам і працівникам відділу постачання – за якісно виконану роботу.

Прес-центр

ЗДАЄМО СЕСІЮ ЛЕГКО І ШВИДКО!

У найхолоднішу пору року для студента знову настають найспекотніші дні – сесія. Сесія – період значних навантажень на організм. І це справжнє випробування для нервів, очей і пам'яті – всім стресам стрес! Щоб такого не відбувалося, наводимо декілька порад:

Плануйте. Перш ніж приступити до навчання, логічно організуйте час і поставте цілі: розпишіть, що ви будете робити в конкретний день і годину. Довгенько робити, проте це справді діє.

Визначте "золоті" години. З'ясуйте, нарешті, хто ж ви – жайворонки чи сова. І залежно від цього плануйте, в який час дня чи ночі ви будете займатися "опором матеріалів", а коли просто повторювати білети улюбленої дисципліни.

Відпочивайте. Кожні 40-45 хвилин відволікайтеся на 5-7 хвилин (згадайте школу, адже саме так розподілено час школярів для найкращого вивчення програмного матеріалу). Не чекати втоми – кращий засіб від перевтоми.

Обійдіться без стимуляторів. Каву, колу і енергетики замініть на трав'яні чаї. Вони дуже добре тонізують, але не виснажують організм. Якщо ж перебувати лише на тоніках, то через пару годин після підйому сил ви потрапите в "енергетичну яму", і ніякий предмет тоді вже залишиться у вашій голові.

Напередодні іспиту. Увечері перед іспитом займіться чимось нейтральним – погуляйте, послухайте музику, сходіть в басейн. А головне – добре виспіться. Якщо будете останні дванадцять годин зубрити, то все "перегорить", і прийшовши на іспит, ви не зможете пригадати анічого сіньку з вивченого.

Перед іспитом. А ось перед самим іспитом стимулятори не завадять. Кава, чай, шоколад – вибирайте, що на вас найкраще діє. Не нервуйте, адже все, що ви вивчили, пригадається у процесі іспиту.

Тож підтримуйте себе завжди у здоровому тілі, дух тут сам собою розуміється, і успішної вам сесії!

За матеріалами Інтернет-видань

До уваги студентів та викладачів!

У ПЕРІОД екзаменаційної сесії 2010/2011 навчального року для Вас працюватимуть консультативні телефони:

Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України	486-78-48,
НПУ імені М. П. Драгоманова	239-30-28 (юрідичний відділ)

Звертайтеся, будь ласка, у разі виникнення питань або виявлення фактів порушень та зловживань під час екзаменаційної сесії.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

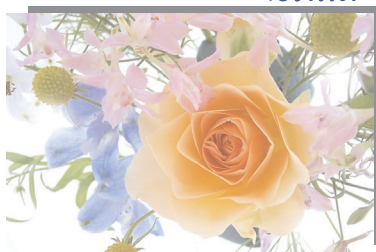
Після тривалих новорічних свят, як завжди несподівано, в нашому університеті розпочалася сесія – для кого вкотре, а для кого й уперше. Повсюди вирує підготовчий процес: у бібліотеці, в гуртожитках, у коридорах, під дверима аудиторій...

Січень цього року багатий на визначні події для нашого університету, серед яких ювілей людей, які творять Драгомановський дух та є зразком для молодих поколінь. Тому січневий номер газети ми із задоволенням присвячуємо нашим іменинникам.

Редакція газети також чекає на нові статті про події, що відбуваються в нашому університеті, та матеріали, які пов'язані з освітянською галуззю. Листи відправляйте на електронну скриньку газети: gazeta@npu.edu.ua.

Статті-привітання

стор. 2-3

ювілей

Привітали
з днем
Св. Миколая

стор. 4

турбота

Молодість –
нове
визначення

стор. 4

роздуми

ЛЮДИНА З ГАРЯЧИМ СЕРЦЕМ

*Хто твердо знає, що робити, — той приручає долю
(М. Міклухо-Маклай)*

ЮВІЛЕЙ, кругла дата, річниця... Цю подію називають по-різному, але мало хто заперечить, що для будь-якої людини вона має особливе значення. Ювілей — це можливість для кожного спинитися на хвилику у життєвому вирі і озирнутися, подивитися з висоти прожитих років і набутого досвіду на пройдений шлях: чи вдалося досягнути омріяного, чи ненароком не збився з обраної дороги. Тому чекають його з хвилюванням і трепетом.

14 січня 2011 року святкує свій ювілей перший проректор Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, завідувач кафедри соціології, управління та євроінтеграції, талановитий учений-філософ і педагог-дослідник, вмілий організатор, добра і щира людина **Володимир Павлович Бех**. Ось уже понад 30 років він виховує молоде покоління, творить сучасну українську науку, модернізує навчально-виховний процес вищої школи.

Незважаючи на зайнятість адміністративною роботою, Володимир Павлович завжди знаходить час для спілкування зі студентами. Це не дивно, адже багато років свого життя Володимир Павлович присвятив саме студентству: він викладав і викладає цілу низку оригінальних навчальних дисциплін, зокрема таких, як "Теорія особистості", "Самоорганізація особистості", "Історичні форми саморегуляції історичного процесу", "Загальна теорія управління", "Теорія прийняття рішень", "Проектування організації", "Актуальні проблеми самоорганізації соціального організму України".

Лекції Володимира Беха — взірцеві новітні підходи до подання навчального матеріалу. Його нестандартне трактування сучасних філософських та соціальних проблем спонукає молодь до ґрунтовних наукових досліджень. Студенти під керівництвом Володимира Павловича стають лауреатами та переможцями обласних та національних конкурсів із суспільствознавчої тематики.

Як правило, найкращі студенти, учні Володимира Павловича, згодом з допомогою свого наставника продовжують власне наукове зростання в аспірантурі, а потім і у докторантурі. Володимир Павлович ніколи не зупиняється на досягнутому, а головне — не дозволяє зупинитися іншим шукати себе у науці. Величезний потенціал Володимира Беха як наукового керівника вражає: він керує аспірантурою з філософії, політології та соціології, під його керівництвом захищено 28 кандидатських та 3 докторські дисертації.

Науковий доробок Володимира Павловича складають понад 300 публікацій, в яких висвітлено проблеми ноосціогенезу, самоорганізації та саморегуляції соціальних систем, оптимізації розвитку політичних інститутів, розбудови української державності, вакуумної або квантово-хвильової природи Всесвіту. Він є автором 30 монографій, 10 з яких підготовані ним одноосібно, у 11 теоретичних працях Володимир Павлович — науковий редактор, 9 з них є колективними монографіями з проблем державотворення, модернізації вищої освіти, актуальних проблем науки і культури сучасного світу. Серед них такі, як "Людина і Всесвіт" (1998), "Соціальний організм" (1999), "Філософія соціального світу" (1999), "Соціальний організм країни" (1999), "Генезис соціального організму країни" (2000), "Фірма в дискурсі організмової ідеї" (2006), "Саморегуляція соціального організму навчального закладу" (2009), "Функціональна модель особистості: пошуки полкультурних детермінант

поведінки" (2009), "Технократизм у дискурсі проблем вищої школи" (2009) та багато інших. За цими цифрами і назвами — роки натхненної і копійної праці, роздумів і міркувань, подолання суперечностей, у яких, як відомо, і народжується істина.

Володимир Павлович Бех є головним редактором журналу "Нова парадигма" і шеф-редактором історичного науково-літературного журналу "Пам'ять століть", членом редакційної колегії низки фахових наукових видань ВАК України, а саме: "Практична філософія", "Соціальна психологія", "Культурологічний вісник Нижньої Наддніпряни", "Соціальні технології", "Соціальна робота в Україні" та ін.

Сотні наукових статей, десятки монографій, у яких висвітлено наукові розробки Володимира Павловича, — все це доводить, що він намагається зробити науку доступною, зрозумілою, а головне — потрібною суспільству і державі. Наукові, педагогічні та організаційні здобутки Володимира Павловича визнані державою. Він має почесні грамоти Міністерства освіти і науки України, Академії педагогічних наук України, нагороджений почесними знаками "Петро Могила" та "Відмінник освіти України", відзначений орденем "За заслуги" III ступеня. Указом Президента України у 2007 році Володимир Павлович присвоєно почесне звання "Заслужений діяч науки і техніки України".

Володимир Павлович Бех користується заслуженим авторитетом і повагою серед колег і студентів Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, тому що наш університет для нього — не тільки робота, але й рідний дім, де він поділяє зі своїми колегами радість й труднощі, дім, у який несе він свою невичерпу позитивну енергію та життєву мудрість і радість буття. Його життя — приклад того, що може зробити для рідної освіти і науки одна людина, людина з гарячим серцем, вмінням любити людей, бути вірним другом і добрим наставником. Сам він найціннішим скарбом, що його надбав за життя, вважає міцну родину, щирих друзів та улюблену роботу.

Тож щиро вітаємо ювіляра з Днем народження, бажаємо міцного здоров'я, наснаги, творчого довголіття, талановитих учнів та вірних друзів!

ДРУЗІ, КОЛЕГИ ТА ВДЯЧНІ УЧНІ

Жінка світу

ДНЯМИ відзначила своє 85-річчя та 65 років науково-педагогічної діяльності заслужений працівник народної освіти України, академік Академії наук вищої освіти України, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, відомий учений-мовознавець, педагог і методист **Марія Яківна Плющ**.

Народилася М. Я. Плющ (дівоче прізвище Яценко) 7 січня 1926 року в селі Храпачі Білоцерківського району Київської області в селянській сім'ї.

У 1933–1937 рр. навчалася в Алчевській 1-й сразковій школі Луганської області.

У 1937–1940 рр. навчалася в Храпачівській семирічній школі.

У 1940 році вступила до Білоцерківської педшколи Київської області, проте

війна 1941–1945 рр. перервала навчання і мирне життя. Лише у січні 1944 року після звільнення села Храпачі від німецьких фашистів Марія Яківна змогла продовжити навчання в педшколі й успішно її закінчити у липні 1946 року.

Цього ж 1946 року Марія Яківна вступила до Київського державного педагогічного інституту імені М. Горького на мовно-літературний факультет, де вона протягом трьох років була Горьківським стипендіатом. А після закінчення інституту 1950 року рекомендована до аспірантури при двох фахових кафедрах — української мови і літератури. Марія Яківна обрала аспірантуру при кафедрі української мови, де навчалася протягом 1950–1953 рр.

У 1953 році Марія Яківна прийшла на кафедру української мови, у 1957 — захистила кандидатську дисертацію "Способи словотворення в сучасній українській мові", у 1961 — одержала звання доцента. Наступним етапом професійного зростання стала докторська дисертація "Категорія відмінка в семантико-синтаксичній структурі речення", яку Марія Яківна захистила в 1983 році. У 1986 році їй було присвоєно звання професора.

У 1987–1991 рр. М. Я. Плющ очолювала кафедру методики викладання української мови і літератури, з 1992 року працювала на посаді професора кафедри української мови Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, а з 2006 року — завідувач цієї кафедри. Враховуючи сучасні завдання щодо перебудови національної системи освіти, визначаючи її оцінюючи місце і роль української мови в етно- та соціолінгвістичному просторі, її сучасний стан та перспективи розвитку, науковець і педагог Марія Яківна Плющ усю свою наукову ерудицію, талант педагога і прогресивний світогляд спрямовує на підготовку майбутньої української еліти — висококваліфікованих фахівців, вдумливих, мудрих науковців, гідних українців.

У науково-методичному творчому доробку Марії Яківни Плющ — близько 300 публікацій: підручники і посібники для середньої й вищої школи, статті в журналах, фахових збірниках та енциклопедіях, 5 монографій, рецензії, редагування, відгуки...

Плідна наукова діяльність М. Я. Плющ — лише частина її професійного життя, у якому багато часу відведено викладацькій роботі та вихованню молодих науковців. Її лінгвістичну школу пройшли студенти та аспіранти багатьох поколінь. Як науковий керівник Марія Яківна Плющ підготувала 29 кандидатів наук та одного доктора. Серед них є тепер і доктори наук, професори (А. Й. Капська, В. М. Ожоган), і завідувачі кафедр (В. С. Карпалюк, Л. Г. Погиба, Н. М. Мединська та ін.).

Наукова та навчально-методична діяльність Марії Яківни є широкою та різноплановою, а сил та невичерпної енергії вистачає на все. Марія Яківна Плющ очолює спеціалізовану раду із захисту кандидатських дисертацій за спеціальностями "українська мова" та "російська мова", очолює журі секції філології та мистецтвознавства Всеукраїнського конкурсу-захисту учнівських наукових робіт Малої Академії наук, є відповідальним редактором "Наукового часопису" Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова (Серія 10. Проблеми граматики і лексикології української мови) і, звичайно ж, читає лекційні курси, керує науковою роботою аспірантів та магістрантів, консультує, рецензує і пише, пише, пише...

Наукову та педагогічну діяльність М. Я. Плющ поціновано та відзначено урядовими нагородами колишнього Союзу РСР і України, серед яких — орден княгині Ольги III ступеня; медалі від Міністерства освіти і науки України: імені А. С. Макаренка, "За наукові досягнення"; знаки: "Відмінник народної освіти України", "Петро Могила" та багато почесних грамот і подяк. У 1995 році Марії Яківні присвоєно

почесне звання "Заслужений працівник народної освіти України".

Марії Яківні Плющ присвоєно звання "Жінка світу в галузі наук 2000–2001 рр." та нагороджено Медаллю Честі. Звання та нагорода були присуджені Видавничою і Радною комісіями Міжнародного Біографічного Центру (Кембридж, Англія).

У 2010 році Марію Яківну обрано академіком Академії наук вищої освіти України.

Життя Марії Яківни схоже на ліричну пісню, яка приносить людям тільки радість і любов, подібне до цікавої й корисної книги, кожна сторінка якої наводить безцінні життєві правила та яскраві й гідні приклади до них. Ми, колеги, учні та друзі Марії Яківни, схиляємося перед дивом її творчого довголіття, потужної енергії, надзвичайної працьовитості, високої професійної майстерності та наукової ерудиції. Ми вдячні Марії Яківні за увагу до кожного і постійну готовність допомогти, за терпіння і врівноваженість у стосунках, врешті — за прекрасний зразок викладача, науковця, привабливої жінки...

Увесь колектив кафедри української мови засвідчує своє велике пошанування її багаторічної наукової діяльності та вагомих наукових здобутків і зичить їй міцного здоров'я, творчої наснаги, довгої плідної праці в мирі, благополуччі та пошані.

Шановна Маріє Яківно, нехай кожен день Ваш буде осяяний творчим злетом душі, а добре здоров'я і гарний настрій будуть надійною запорукою Вашого процвітання!

*З повагою і вдячністю
за дорученням колективу
кафедри української мови*

*Інституту
української філології
професор
Н. П. ГАЛЬОНА,
доцент
І. В. ДУДКО*

ДОБРОТВОРЕЦЬ

КОЛЕКТИВ Інституту педагогіки та психології НПУ імені М. П. Драгоманова вітає **Бондаря Володимира Івановича**, директора інституту, з 75-літтям від дня народження та 55-річчям педагогічної і наукової діяльності.

Володимир Іванович Бондар – учений-педагог у галузі дидактики й вищої педагогічної освіти. Дійсний член Академії педагогічних наук України, доктор педагогічних наук, професор, відмінник освіти СРСР та відмінник освіти України, заслужений працівник освіти України, лауреат премії імені В. І. Вернадського, заслужений професор НПУ імені М. П. Драгоманова. Нагороджений нагрудними знаками: “А. С. Макаренка” (МОН України, 1986 р.), “К. Д. Ушинський” (АПН України, 2006 р.), “В. О. Сухомлинський” (МОН України, 2006 р.), численними грамотами МОН України та ректорату.

Народився В. І. Бондар 22 січня 1936 року у смт. Нова Водолага Харківської області. Про нього та його молодшого брата Віталія Івановича, теж академіка Академії педагогічних наук України, написав повість “Брати” письменник В. Лупейко.

Навчався у Степанківській семирічній школі, що на Черкащині. Педагогічну освіту здобував у Золотоніському педагогічному училищі (1951–1955 рр.), де вивчав педагогіку, психологію, методику різних предметів початкової школи, навчався проводити уроки та позакласні заходи в 1–4 класах, малювати, каліграфічно писати, засвоїв основи музичної грамоти, грав на акордеоні, в оркестрі народних інструментів на домбрі, займався спортом. Наступною сходинкою його професійного зростання був педагогічний факультет Київського державного педагогічного інституту імені О. М. Горького, який закінчив з дипломом з відзнакою за спеціальністю учитель-дефектолог спеціальної школи та вчитель початкових класів загальноосвітньої школи. Тут він поринув у студентське життя, тут розкрилися багатогранно його таланти. Володимир Іванович – комсорг факультету, інституту, член наукового гуртка, керівник студентського хору, суддя з волейболу, стипендіат найпрестижніших грошових винагород. У 1965–1968 рр. навчався в аспірантурі у Науково-дослідному інституті педагогіки УРСР (відділ дефектології). Дисертаційне дослідження “Навчання учнів допоміжної школи застосовувати знання в процесі виконання практичних завдань” захистив у Москві (Інститут дефектології АПН СРСР) у 1969 році.

Після закінчення аспірантури призначається на посаду старшого викладача кафедри загальної педагогіки. У 1973 році йому присвоєно вчене звання доцента. Професійному зростанню сприяла робота поряд з професорами кафедри – С. А. Литвиновим, Д. Я. Шелухіним, Я. І. Бурлакою, В. З. Смалем,

Б. С. Кобзарем та ін. Докторська дисертація “Підвищення ефективності підготовки директора школи до управління процесом навчання” захищена у 1986 році. Згодом йому присвоєно вчене звання професора кафедри педагогіки і методики початкового навчання. У 1994 році обирається членом-кореспондентом Академії педагогічних наук України, а в 1999 році – дійсним членом Академії педагогічних наук України по відділенню теорії та історії педагогіки.

Талановитий організатор, В. І. Бондар обіймав посади декана педагогічного факультету (1992–2001 рр.), віце-президента Педагогічного товариства України (1970–1973 рр.), завідувача кафедр педагогіки Центрального інституту удосконалення вчителів (1973–1983 рр.) і педагогіки та методики початкового навчання (1987–1994 рр.); з 1998 р. і по сьогоднішній час – завкафедри психології та педагогіки НПУ імені М. П. Драгоманова. З 2003 р. – директор Інституту педагогіки та психології університету, який під його керівництвом став провідним у системі педагогічних навчальних закладів України, базовим науково-методичним центром у галузі педагогіки вищої і початкової освіти.

В. І. Бондар – автор понад 150 наукових праць, зокрема: “Дидактика: ефективні технології навчання студентів”, “Управлінська діяльність директора школи: дидактичний аспект”, “Теорія і технологія управління процесом навчання в школі”, “Дидактика” та інші. Книга “Дидактика” посіла перше місце в конкурсі на кращий підручник для студентів педагогічних навчальних закладів у 2006 році.

У працях Володимира Івановича представлені блискучі теоретико-методичні розробки в галузі освіти й виховання, педагогіки і психології, методології навчання, які не залишаються поза увагою педагогічної громадськості, дають відчутний поштовх потужній інтелектуальній енергії освітнього загалу України.

Під його керівництвом захищено більше 50 докторських і кандидатських дисертацій з проблем дидактики, теорії та методики професійної освіти. У науковій школі академіка В. І. Бондаря за його наукового керівництва підготували і захистили дисертації багато аспірантів.

Талановитий педагог, блискучий лектор, він вдало поєднує наукову роботу з педагогічною, забезпечуючи високий науково-професійний і навчально-методичний рівні викладання, що сприяє формуванню у студентів особистого ставлення до здобуття професії вчителя.

Окремим аспектом діяльності Володимира Івановича Бондаря є громадська робота. Він – голова експертної ради з освіти Державної акредитаційної комісії України, заступник голови Вченої спеціалізованої ради при НПУ імені М. П. Драгоманова, голова науково-методичної комісії з дошкільної та початкової освіти Науково-методичної ради Міністерства освіти і науки України; проводить велику роботу як редактор і член редколегій журналів “Освіта і управління”, “Директор школи, ліцею, гімназії”, ряду наукових часописів і збірників.

Патріотизм і професіоналізм, доброта і гуманізм, демократичний стиль керівництва, толерантність у відносинах з колегами, батьківське ставлення до студентів – це особисті якості, варті наслідування.

Шановний Володимире Івановичу! Нехай цей ювілей буде для Вас не тільки підсумком колосальної роботи, величезного внеску в підготовку висококваліфікованих педагогічних кадрів для національної школи, але й планами на майбутнє!

*Хай море квітів Вам життя дарує,
Весняним садом хилиться до ніг.
Нехай душа ніколи не сумує,
Щоб і надалі Вас Господь беріг.*

**З повагою і шаную –
ввірений Вам колектив
Інституту педагогіки і психології**

ДУША УКРАЇНЦЯ

СУЧАСНА історична наука багата відомими іменами фахівців, дослідників, науковців. Вагоме місце в цій когорті посідає ім'я доктора історичних наук, професора, заслуженого діяча науки і техніки **Івана Івановича Дробота**.

Іван Іванович сповнений життєвої сили, яку він щодня вміло скеровує на роботі. Він є тим типом керівника, який завжди прислухається до думки колективу, підтримує колеги, ділиться з ними досвідом. Сьогодні ми маємо честь привітати Івана Івановича з ювілеєм – 60 років!

Народився майбутній історик 18 січня 1951 року в селянській родині Марії Євменівни та Івана Фотійовича Дроботів. Оскільки народження сина співпало з батьковим днем народження, то й ім'я йому дали батькове – Іван.

Після закінчення школи юнак працював на Таращанському деревообробному комбінаті, де здобував фах червонодеревника. Звідти його призвали до лав Радянської

Армії. Після служби в армії хлопець повертається до рідного Таращанського деревообробного комбінату, а звідти отримує направлення на навчання до Ленінграду для здобуття фаху спеціаліста з обробки деревини. Але доля повела юнака іншим шляхом. Прибувши до української столиці, так як потяг на Ленінград відправлявся з Києва, Іван закохався у місто-герой. Щикавість до історії своєї Батьківщини перемогла в його душі, і він подає документи до Київського державного педагогічного інституту імені О. М. Горького (нині Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова) на історичний факультет. Іспити Іван здає успішно і стає студентом цього вузу.

З цього часу життя Івана Івановича пов'язане з Драгомановським університетом, де й гартувалась його професійна майстерність. Іван Іванович – староста, іменний стипендіат імені Карла Маркса, член наукового гуртка, заступник, секретар комітету ЛКСМУ інституту. У 1981–1984 рр. навчається в аспірантурі, після якої Іван Дробота запрошують працювати викладачем кафедри історії його рідного інституту. У 1986 р. отримує посаду старшого викладача цієї кафедри, а з 1989 року – доцента.

Викладацька робота молодого вченого успішно поєднувалась з адміністративною діяльністю. З квітня 1985 року по 1991 рік Іван Іванович Дробот працює заступником декана дефектологічного факультету, а з 1994 по 1996 рік – заступником декана педагогічного факультету. У 1990–1993 роках навчається в докторантурі Київського університету ім. Т. Г. Шевченка.

З листопада 1995 року Іван Іванович очолює кафедру історії України факультету української філології, яка у 2005 році була реформована у кафедру історії та історіософії

новоствореного Інституту історії та філософії педагогічної освіти.

У 1997–2002 роках Іван Іванович – декан факультету української філології, а з липня 2002 року він стає проректором з навчальної роботи гуманітарних факультетів НПУ імені М. П. Драгоманова. У вересні 2003 року його призначено проректором з гуманітарної освіти та соціальної роботи.

Результатом продовження наукових досліджень науковця стає написання докторської дисертації на тему “Державно-соборницька ідея в практиці українських суспільно-політичних сил еміграції на західноукраїнських землях (1920–30 рр.)”, яка була успішно захищена у 2002 р. У цей час Іван Іванович Дробот уже знааний науковець, відомий вчений, досліджений педагог. Тому у 2003 році він був удостоєний почесного звання професора.

Колом його наукових інтересів є історія України ХХ століття, зокрема Другої світової війни, питань української державної соборності, суспільно-політичної думки в Україні та міжнародного життя, проблем гуманітаризації освіти та історії української культури.

Держава високо оцінила наукові досягнення Івана Івановича Дробота, і у 2005 році йому було присвоєно звання заслуженого діяча науки і техніки, у 2010 році Указом Президента України його було нагороджено орденом “За заслуги” III ступеня.

На сучасному етапі він є натхненником і наставником молодих науковців. З весни 2004 року Іван Іванович є головою Спеціалізованої вченої ради з питань захисту кандидатських дисертацій за спеціальністю 07.00.01 – Історія України. Під його керівництвом підготовлено і захищено близько десяти кандидатських дисертацій.

Його бурхлива, невтомна натура не зупиняється на досягнутому. Створений з ініціативи ректора університету В. П. Андрущенка у 2005 році Інститут історії та філософії педагогічної освіти (нині Інститут філософської освіти і науки) запропонували очолити саме професору І. І. Дроботу. Під його керівництвом вдалось побудувати Інститут, який у 2010 році отримав звання “Кращий Інститут”, саме завдяки Іванові Івановичу ІФОН став не просто інститутом, а Ім'ям, оповитим легендарною аурую, вірними друзями і прибічниками, своєю історією і міфологією.

Іван Іванович не боїться нових починань, завжди відкритий до нових ініціатив та ідей, завдяки чому в університеті лише за останні роки було запроваджено ряд нових традицій “Тиждень мистецтва”, “Фестиваль релігійного мистецтва” тощо. Іван Іванович є людиною, яка у свій час допомагала в будівництві гуманітарного корпусу Драгомановського університету, сьогодні ж він буде сучасну педагогіку, буття молодого Інституту та імідж Драгомановського університету. Будує те, на що здатен його дух, до чого тяжіє душа, і його творіння настільки значні, що надихають на нові звершення.

Шановний Іване Івановичу! Прийміть щирісердечні вітання з 60-річчям від дня народження! Ваш професіоналізм, багаторічна послідовна та наполеглива праця внесли вагомий внесок у розвиток Драгомановського університету, забезпечили повагу серед колег. Ми пишаємося тим, що нам випала можливість працювати з Вами і досягати разом професійних висот. Нехай тепло і заступництво родинної оселі надійно захищає Вас від негараздів, а в майбутньому на Вас чекає ще багато наповнених корисними справами і земними радощами років. Живіть довго, в щасті, благополуччі та при доброму здоров'ї!

ДРУЗИ, КОЛЕГИ, ОДНОДУМЦІ

Дітей-сиріт привітали з Днем Святого Миколая

НАПЕРЕДОДНІ Нового року в актовій залі центрального корпусу відбувся святковий концерт для дітей-сиріт на честь Дня Святого Миколая. Усі гості стали учасниками чудового театрального дійства від театру "Вавилон". У вступному слові ректор **Віктор Андрущенко** привітав усіх присутніх зі Святом Миколая, побажав любити свій університет і країну.

Увесь університетський колектив піклується про кожного студента, щоб вони відчували себе тут як у родині. На підтвердження цих слів голова первинної профспілки НПУ імені М. П. Драгоманова **Станіслав Цибін** зачитав наказ ректора, згідно з яким за вагомі досягнення у науці, мистецтві, громадській діяльності грошовими стипендіями нагороджуються студенти університету. Всього такі подарунки отримали більше 170 дітей-сиріт.

Надалі ж усіх, хто завітав у актову залу, розважав творчий колектив Центру культури і мистецтв НПУ ім. Драгоманова. Звучала лірична пісня "Квітка" у виконанні учасниці студії естрадного вокалу **Вікторії Петрик**. Також студенти, одягнені в святкові українські костюми, вітали зі Святом Миколая. Взагалі, на концерті лунало багато народних поворітчих та різдвяних пісень.

Дмитро СТРЕТОВИЧ

Ювілей

Свято наймудрішої газети

20 ГРУДНЯ у Будинку вчителя відбулось святкування 70-річчя Всеукраїнського громадсько-політичного тижневика "Освіта". Співorganizатором заходу став Драгомановський університет. Серед почесних гостей заходу були перший заступник Міністра освіти і науки, молоді та спорту **Борис Жербовський**, Президент НАПН України **Василь Кремень** та інші.

Від нашого університету тижневик вітали ректор університету **Віктор Андрущенко**, перший проректор **Володимир Бех** та голова профкому викладачів та співробітників **Іван Горбачук**. Виступаючи з вітальним словом, **Віктор Петрович** зібрався, що газету "Освіта" ("Радянська освіта") уперше взяв до рук ще дитиною. *"Моя батьки, Наталія Іванівна та Петро Андрійович, були постійними читачами газети. Перші прочитані мною по складах слова були заголовками цієї газети. І це дуже символічно"*, — зазначив ректор. У вітальному слові **Віктор Петрович** також підкреслив, що все ж вважає тижневик "Освіта" "...нашою газетою".

Пояснив це тим, що багато дописувачів газети є професорами та викладачами Драгомановського університету, які визначають особливості розвитку вітчизняної освіти. "Ви знаєте, чим відрізняється одна газета від іншої? Одну береш, переглядаєш у силу посадових обов'язків, і вона десь зникає з твого поля зору. А таку як "Освіта" береш, прочитаєш один раз, відмітиш потрібне, відкладеши собі, потім повертаєшся другий раз, до вже прочитаного, потім береш, вирізаєш ножицями і складаєш ті вирізки, які можуть знадобитись у майбутньому..."

Володимир Бех, вітаючи головного редактора газети **Ольгу Коноваленко**, подякував за надання творчої лабораторії студентам Драгомановського університету, де вони можуть відточити свою майстерність, зробити проби пера та відчутти журналістський дух.

Привітання від високих гостей, колишніх працівників газети чергувались з яскравими мистецькими номерами, які підготував Центр культури та мистецтв під керівництвом **Ірини Савченко**. Присутні мали змогу насолодитись виступом співачки **Вікторії Петрик**, аспірантки **Руслани Лоун**, тріо бандуристок "Купава", колективу "Чумацький шлях" та інших.

Сергій РУСАКОВ

Роздуми

Молодість – нове визначення пори

ЩО ТАКЕ молодість? Пора, що досить швидко минає? Епоха пошуків сенсу життя? Роки ілюзій? Час потенційних можливостей? Хвилини роздумів для прийняття найважливіших рішень? Секунди, що миттєво перетворюються на тисячоліття, очікування посмішки?

Що таке молодість? Пора невирішених проблем? Епоха відкриття материків власної чуттєвості і озер глибокої підсвідомості з детальним нанесенням їх на карту життя? Роки боротьби зі світом за право бути собою? Час, проведений безцінно, з справедливим переконанням, що його вдосталь, бо пам'ятаєш стару ірландську приказку про те, що коли Бог створював час, він його створив достатньо? Хвилини "неспілкування" з можливими коханими на станціях метро, в переходах, на сходах ескалаторів? Секунди перед стартом чи то надії, чи безнадійних побачень...

Що таке молодість? Пора розвитку внутрішнього потенціалу і реалізації життєвої програми? Епоха становлення індивідуальності і руйнування будь-яких стереотипів? Роки утвердження власної незалежності: фінансової, територіальної, інтелектуальної? Час, що науковці характеризують, сухо і безбарвно, як певну біологічно універсальну фазу життєвого циклу людини з конкретними віковими рамками до 30, інколи до 35, років? Хвилини першого кохання, "глобальних" розчарувань і грандіозних обіцянок? Секунди панічного страху перед майбуттєм?

Молодість – це завжди складно, і на превеликий жаль, ця тремтлива і непевна "біологічно універсальна фаза", яку проходить з різними ускладненнями, рецидивами і надбаннями кожна людина, дуже швидко минає, залишаючи в душі прийнятний присмак втрачених ілюзій.

"Час минає", звикли казати Ви. Час стоїть, минає Ви" – так, говорять, записано в Таамуді.

Дивно, але старше покоління, мабуть, починаючи з Сократа, який ще у V ст. до н.е., прагнув пробудити у молоді бунтарський дух та прищепити бажання вчитися ставити питання і шукати відповіді на них, відзначав погані манери і втрату молодим поколінням поваги до авторитетів, до старших, та Гесіода, який втрачав будь-які надії відносно майбутнього своєї країни, якщо тогочасна молодь візьме до своїх рук важелі влади, бо

молодь та "невыносима, невыдержана, просто ужасна", продовжує традиції тотальної критики молоді, не помічаючи, що молодь – рідна, забуваючи, що самі теж були колись молодими.

І ця вічна критика – від бабці біля "парадного" до політика на високій трибуні – постійна, методична, науково обгрунтована, одягнена у шати соціологічних досліджень, власних комплексів і політичних "викликів".

Критика – явище нормальне, звичне, навіть життєво необхідне, інколи...

Гірше, коли, через критику, свідомо формується негативний портрет сучасної молоді: неформали, "готи", "пивне покоління", комп'ютерні зомбі, наркомани, аполітичні сноби, мажорики, срібна молодь, націоналістичні збоченці, "принцеси і богіні"... Як це називають молоді?

Ми – різні!

Вчимося і працюємо, самовдосконалюємося і втрачаємо цікавість до реального життя, залишаючи безцінні хвилини свідомого існування в інтернетівській павутині, маскуючи безмежну самотність у блогох та на сторінках "Контакту", закінчуємо ВУЗи та коледжі, і отримавши дипломи, поповнюємо ряди тимчасово непрацюючих, роками працюємо без офіційного оформлення і наймаємо житло у столиці, бо в малих містечках і великих селах суцільне, явне і приховане, безробіття, закохуємося і страждаємо, робимо кар'єру, об'єднуємося у партії і союзи, потайки відвідуємо психоаналітиків і тренінги розвитку креативності, народжуємо і прагнемо-прагнемо духовно і матеріально збагатитися: заробити на нові черевики, гламурне лахміттячко, квиток до театру, на яхту, власну квартиру, авто, відпочинок на Мальдівах чи Балі...

Ми – різні! Часи – різні!

Оскар Уайльд писав:

"Душа народжується старою і поступово молодшає. Це комедійна сторона життя. Тіло народжується молодим і поступово старіє. Це сторона трагедійна".

Здається, на межі комедій і трагедій і є час молодості, епоха створення ілюзій, пора відкриттів і пізнання, хвилини розпачу і секунди найвищої насолоди...

Радіймо і шануймося, бо молоді!

Шануймося і радіймо, бо були молодими!

Час минає! Час минає? Чи минаємо ми?

Марічка РОЗПУТНА

Слово випускника

УНІВЕРСИТЕТ ЯК ТІМЕ ЧИ ЕОН?

От і закінчилось навчання в університеті... Що це таке – 5 років? З астрономічного огляду це – мільярд років, яка зникає, ще не з'явившись. Але – час не є плінністю подій чи інтервалом між ними. Час буває різним. Є час "об'єктивний", який вимірюється годинником, час як time, а є час... Суб'єктивний? Можна сказати і так, але на думці інше – час як еон, містичний час, як "еон" у давніх гностиків – водночас це означало "вік", тривалість певного етапу історії, а також – незримому духовну сутність, еманацию чогось Єдиного, що є цілим, майже істотою...

Такий абстрактний вступ може когось спантеличити. Але чому я вирішив почати так? Для того, щоб одразу позначити, чим для мене – і мабуть, більшості моїх однокурсників, – стало навчання в Драгомановському університеті. Інакше кажучи, це не була "тривалість", наче якесь відбування часу в стінах університету. Це взагалі не можна назвати "проміжком часу", поряд з іншими проміжками. Період Університету – це наче інший час, інший вимір часу, інший еон. Бо життя в університеті було цілим світом, реальністю – зі своїми перипетіями, домаганнями, суперечностями, навіть плітками. І у цьому принада Університету – у своєму середовищі, у творенні цілісного світу у світі як надбудови над профанним буттям – буття сакрального, університетського, драгомановського.

І тому – сумно. І тому – ностальгія. Бо побачити можна стіни, деяких знайомих, лишається пам'ять і зв'язки, але вже не буде того цілісного середовища, тієї громади. Бо "не той тепер Миргород, Хорол-річка не та", як казав класик – не ті вже ми, і не в тому складі, і не в тих ролях. Лишається берегти пам'ять і дякувати – викладачам за науку, керівникам (від ректора до куратора) за турботу і навіть за клопоти, друзям, однокурсникам – за те, що були поряд. І не тільки за гарне – а і за прикросі, як же без них. За все – бо саме все це творило нас, розгортало еон, виплітало нитки історії...

Володимир ВОЛКОВСЬКИЙ,
випускник 2010 року